

Sygn. akt I KK 248/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie M. C.

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionej na korzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brzegu

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 352/21

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. jego pkt. I w zakresie
orzeczenia o karze łącznej i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Brzegu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Brzegu wyrokiem łącznym z dnia 21 stycznia 2022 roku, sygn. akt II K 352/21 na podstawie art. 85§ 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 4 kk i art. 87§1 kk przy zast. art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19.06.2020 o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z

wystąpieniem COVID - 19 wymierzył skazanemu M. C. w miejsce zbiegających się kary łącznej pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku a orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Brzegu w sprawach II K 210/17 i II K 37/19 karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku nie została wniesiona apelacja.

Kasację na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., polegające na orzeczeniu wobec skazanego - w miejsce skazań jednostkowych na: karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat, wykonanie której zarządził postanowieniem z dnia 30 stycznia 2019 r. (sygn. akt II K 210/17) oraz karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zarządzonej następnie do wykonania postanowieniem z dnia 22 października 2019 r., jako zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 272 (dwustu siedemdziesięciu dwóch) dni (sygn. akt II K 37/19) - kary łącznej 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, czyli w wymiarze powyżej, określonej wskazaną normą prawną, górnej granicy kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k.

Należy w pełni podzielić zarzut zawarty w kasacji Prokuratora Generalnego o rażącym naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisu prawa materialnego. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 86 § 1 k.k. obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku, sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Przepis ten stanowi również, że karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Skoro Sąd Rejonowy w Brzegu połączył: karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzegu sygn. akt II K 210/17 i karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzegu sygn. akt II K 37/19 (zamienioną na zastępczą karę 272 dni pozbawienia wolności tj. 9 miesięcy pozbawienia wolności), to w takiej sytuacji orzeczona kara łączna, której podstawą były wymienione kary jednostkowe (przy uwzględnieniu przelicznika kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności) powinna mieścić się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa – czyli od 1 roku pozbawienia wolności, do ich sumy – tj. 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie przez Sąd Rejonowy kary łącznej w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, stanowiło zatem rażące naruszenie art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 roku, a istotny wpływ tego naruszenia na treść zaskarżonego wyroku jest oczywisty.

Z tego względu należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania, podczas którego Sąd Rejonowy powinien wymierzyć karę łączną w granicach określonych we wskazanym wyżej przepisie prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[as,al]